

ΠΟΙΗΣΗ ΛΟΥΚΑΣ ΑΞΕΛΟΣ

Ὁ Λουκάς Ἀξελὸς γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1947. Ἀποφοίτησε ἀπὸ τὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ εἶναι διδάκτωρ τοῦ Ἐθνικοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἀπὸ πολλὴ νωρὴ ἀσχολήθηκε μὲ τὰ γράμματα καὶ τὸ βιβλίο καὶ διευθύνει ἀπὸ τὴν ἰδρυσὴ τους τὲς ἐκδόσεις «Στοχαστής» (1969) καὶ τὸ περιοδικὸ «Τετράδια Πολιτικοῦ Διαλόγου Ἐρευνας καὶ Κριτικῆς» (1980) εἶναι, ἐπίσης, μέλος τοῦ Advisory Board τοῦ περιοδικοῦ «Journal of the Hellenic Diaspora».

Στὸ συγγραφικὸ πεδίο (ιστορικὸ κατὰ βάση) οἱ ἐρευνές του ἔχουν ἐπικεντρωθεῖ σὲ τρεῖς ἄξονες: Στὴν παρουσίαση καὶ ἀνάδειξη σταθμῶν καὶ ὁρίων στὴν διαμόρφωση τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς συνείδησης στὴν νεότερη Ἑλλάδα (18ος αἰώνας καὶ ἐντεῦθεν), στὴν μελέτη τοῦ Κυπριακοῦ Ζητήματος καὶ στὴν ἀνάλυση τῆς ἐκδοτικῆς δραστηριότητος καὶ τῆς κίνησης τῶν ιδεῶν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ 1960 ὡς τὲς μέρες μας.

Σταθερὴ εἶναι ἡ ἐνασχόλησή του μὲ τὴν ποίηση. Ποιήματά του ἔχουν δημοσιευθεῖ σὲ διάφορα περιοδικὰ καὶ ἀνθολογίες. Ἔχει κυκλοφορήσει τρεῖς ποιητικὲς συλλογές καὶ ἔχει προλογίσει καὶ ἐπιμεληθεῖ τὸ μεταφραστικὸ ἔργο τοῦ Κ.Γ. Καρυωτάκη καὶ μιὰν Ἀνθολογία Σύγχρονης Κυπριακῆς Ποίησης μαζὶ μὲ τὸν Λεῦκο Ζαφειρίου.

Ἐπιμελήθηκε, σχολίασε καὶ προλόγισε ἀρκετὰ βιβλία Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων, ὅπως (ἐνδεικτικὰ) οἱ Ρήγας Βελεστινλῆς, Γ. Σκληρός, Σεραφεῖμ Μάξιμος, Δημήτρης Γληνός, Γιάννης Κορδάτος, Κ.Γ. Καρυωτάκης, Ντενί Ντιντερό, Νικολάι Γκόγκολ, Κάρλ Μάρξ, Τζῶν Ρήντ καὶ Ἀντόνιο Γκράμασι.

Ταυτόχρονα, ἔχει ἀσχοληθεῖ μὲ τὴν κριτικὴ καὶ ἔχει δημοσιεύσει ἀρκετὰ δοκίμια, μελέτες καὶ ἄρθρα σὲ διάφορα βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἑφημερίδες.

Κυριότερες δημοσιεύσεις του εἶναι:

ΠΟΙΗΣΗ

1. *Περιπέτεια ἢ Ἐπιστροφή ἀρ. 2*, ἐκδ. «Στοχαστής», 1981.
2. *Ταξίδι στὴ Νύχτα*, ἐκδ. «Στοχαστής», 1986.
3. *Σκοτεινὸ Πέρασμα*, ἐκδ. «Στοχαστής», 2000.

ΜΕΛΕΤΕΣ

1. Γ. Σκληρός. *Σταθμοὶ καὶ ὅρια στὴ διαμόρφωση τῆς κοινωνικῆς συνείδησης στὴν Ἑλλάδα*, ἐκδ. Στοχαστής», Α' 1976, Β' 1981.
2. *Ἐκδοτικὴ δραστηριότητα καὶ κίνηση τῶν ιδεῶν στὴν Ἑλλάδα*, ἐκδ. «Στοχαστής», 1984.
3. *Publishing activity and the movement of ideas in Greece*, ἐκδ. «Journal of the Hellenic Diaspora», 1984
4. *Κύπρος. Ἡ ἀνοιχτὴ πληγὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, ἐκδ. «Στοχαστής», 1994.
5. *Πατριωτισμὸς, Διεθνισμὸς καὶ Κυπριακὸ Ζήτημα* στὸν συλλογικὸ τόμο μὲ Tom Nairn, Michel Löwy, κ.ἄ., *Ἐθνικισμὸς, ὁ σύγχρονος Ἴανός. Πατριωτισμὸς, Διεθνισμὸς καὶ Ἐθνικὸ Ζήτημα*, ἐκδ. «Στοχαστής», 1998.
6. *Ρήγας Βελεστινλῆς. Σταθμοὶ καὶ ὅρια στὴν διαμόρφωση τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς συνείδησης στὴν Ἑλλάδα*, ἐκδ. «Στοχαστής», Ἀθήνα 2003-04 (Τὸ ἔργο εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ ἔκδοσις τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς).

Ἀνθολόγηση: Νίκος Ὁρφανίδης
Ἀκτὴ, Ἔτος ΙΗ', Τεῦχος 72, Φθινόπωρο 2007

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ἢ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Πέτρινο καλοκαίρι

Αἴσθησις δὲν ὑπάρχει
αὐτὲς τὶς πύρινες στιγμῆς, αὐτὲς τὶς λαθεμένες νύχτες.

Ἡ ἐκνευριστικὴ ἡσυχία
τῶν φαινομενικῶν ἀντικατοπτρισμῶν
τῆ ραχοκοκαλιά σου ἐρεθίζει.
Ἄραγε ἡ ἐξάτμιση τῶν ὑδάτων
κι ἡ ἀφαλάτωσή μας
στὴν ἀναρχὴ ὁδὸ πού περπατᾶμε
ὀριστικὴ θὲ νᾶναι;
Τὸ στόμα σου ξεραίνεται, ἐνῶ
ποτάμια, χεῖμαρροι ὁ ἰδρώτας,
πελώριος ὑδάτινος λαός, ξεχύνεται ἀπειλητικᾶ
στὸ βάθος
ποτίζοντας τὴ χλόη σου
τρυπώντας σου τὰ μέλη.

Καλοκαίρι 1967, ἀσφυχτικᾶ
ξερὴ εἰκόνα
δάσους τροπικοῦ (πυρακτωμένου κάκτου)
σὲ Μεσογειακὸ μοτίβο.

Ἀθήνα, 10 Ἰούνη 67

«Οἱ λησμονημένοι»

Στοὺς παλιούς συντρόφους

Ἡ σκέψη μας σ' αὐτοὺς γυρίζει,
πού νοσταλγοὶ
χάθηκαν κάποια μέρα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς πόλης.
Ποὺ ρουφήχτηκαν βαθειᾶ
μὲς τ' ἄγρια στενὰ σοκάκια,
Σιωπηλοί,
Ἀγέρωχοι,

χωρὶς καμιὰ ρυτίδα νὰ θυμίζει
τὴ ζωὴ
ποὺ δὲ γνωρίζαν πιά.

Ἀθήνα, 26 Σεπτέμβρη 70

Λίγο πρὶν ξεσπάσει

Ὁ τόπος μας ἔχει μικρύνει.
Λιγότεφε θανάσιμα τὸ φῶς.
Τὸ δάσος γέμισε κίτρινα φύλλα.

«Ξερὸς ἀγέρας μ' ἔλουσε,
ξερὸς καὶ παγωμένος»

Στὸ βάθος, ἓνα σύννεφο
ἀπλώνει ἀπειλητικὰ τὸ χέρι του.

Ἀθήνα, 27 Αὐγούστου '72

Νυχτερινὸ καθῆκον

Τώρα ποὺ ὁ ἥλιος κλείνει τὰ μάτια του
καὶ τρέχει νὰ χωθεῖ στὶς κρύπτες τῶν δέντρων,
βγαίνει μὲ τὴ σελήνη
γιὰ νὰ σκοτώσει
τοὺς χορτάτους ἀρουραίους τῶν ὑπονόμων.

Ἀθήνα, 18 Αὐγούστου '66

Χαραγμένα στὴν πέτρα

Πέτρα ἀμίλητη
καὶ πόρτα σφαλιστή.
Χαθήκαμε μὲς τὰ σχίνα
νὰ διαβάζουμε χαραγμένα στὴν πέτρα
Γιάννης Βρεττός 1948,
Νίκος Σούκας 1936...

Πῶς πέρασε αὐτὴ ἡ ζωὴ
καὶ σκάλωσε στὸ πλακόστρωτο...

Ἄνάλαφρα πατάει στὸ πεζούλι.
 ὅμως δὲν κοιτᾷ τὸ ἴδιο.
 Τὸ βλέμμα ἄγριο κάτω ἀπ' τὸ δάσος τοῦ φρυδιοῦ
 τρυπάει τὸ σῶμα τῶν φυλάκων
 καὶ πηδώντας τὰ βράχια
 χάνεται στὰ φουσκωμένα κύματα.

Κάστρο τῆς Πύλου, 28 Αὐγούστου '73

Παραμῦθι

Κάθε πρωῖ οἱ ποιητὲς
 κοιτᾶνε τὸν ἥλιο μὲ νέα μάτια.
 Ἔτσι —λένε— ἀνανεώνουν
 τὴν πίστη τους στὸ μέλλον.
 Ἔπειτα,
 βγάζουν ἓνα συνηθισμένο μαχαίρι
 καί, ἀκολουθώντας πάντα τὴν ἴδια διαδικασία,
 κόβουνε σὲ μικρὰ κομμάτια
 τοὺς στίχους τους
 μοιράζοντάς τους στοὺς περαστικούς
 πού, βιαστικοί, τραβᾶνε
 γιὰ τὰ ἐργοστάσια καὶ τὶς δουλειές τους.

Θεσσαλονίκη, 16 Ἰούνη '69

Ἐπεισόδιο μὲ τὸ φεγγάρι

Ἐνα φεγγάρι ἀπὸ μπετὸν
 ρίχνει τὸ φῶς πάνω στὴν πόλη.
 Ἐμεινα μόνος μέρα σκόλη
 κι ἐσύ 'σαι πάντα μακριά.

Θεσσαλονίκη, 19 Ἰούνη '70

Ἐντελῶς τυχαῖα

Εἶχε πεῖ.
 Τὸν Αὐγουστο πηδώντας ἀπὸ ἄστρο σ' ἄστρο
 θὰ κάμω ἀσήμι ὅλα τὰ μαυράδια τοῦ φεγγαριοῦ.
 Ὅμως, ἀτυχία μεγάλη τὸν χτύπησε.
 Ἐντελῶς τυχαῖα γλίστρισε στὸ χάος.

Ν. Μάκρη, 12 Αὐγούστου '66

Ἀπάνω σὲ σωροῦς

Κι ὕστερα...

Κι ὕστερα μένει ἡ σιωπὴ στὸ παγωμένο δάσος.

Ἐκεῖ ποῦ σμίγει ὁ λύκος μὲ τὴν ἀλεποῦ.

Ἐκεῖ ποῦ τ' ἄγριο φονικὸ μαχαίρι,

ἔρριξε τὸ σῶμα τῆς ωραίας Μάρθας

ἀπάνω σὲ σωροῦς

ἀπὸ βούρλα, ξερόκλαδα,

ἀγριοτριανταφυλλιές καὶ σμέουρα.

Ἀξίος, 30 Νοέμβρη '71

Σερενάτα

Στὴν Δάφνη

Ἀκόμα μιὰ φορά.

Ἀκόμα μιὰ φορά τραγοῦδησέ μου.

Στ' ἀλήθεια, ἔτσι μὲ ἡμερώνεις·

μὲ τραβᾶς κάτω ἀπ' τὴ βροχὴ

καὶ μοῦ λές ἀ ν τ ί ο .

Τότε ἐγὼ βγάζω ἀπ' τὴ γλώσσα μου

ἓνα βιολί

λέγοντάς σου ἀμέτρητα σ' ἀ γ α π ῶ .

Ἐπειτα, μπαίνοντας στὴν ἄμαξα

κουνάω χαρμόсуна τὸ καπέλο μου,

ἐνῶ στὸ δρόμο ἀκούγονται

τὰ πρῶτα κουδουνάκια

τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἀθήνα, 7 Φλεβάρη '70

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Σκοτεινὴ ἀγάπη

Στὴν Δάφνη

ΤΟ ΜΕΙΖΟΝ πρόβλημα στὸν ἔρωτα,

εἶναι —θᾶλεγα— ἡ ἀθέατη πλευρά του.

Αὐτή, ἡ γκριζα, καστανόχρωμη πλαγιά
 πὸ κανεῖς ποτὲ δὲν διάβηκε
 χωρὶς νὰ χάσει τὸ παρελθὸν
 ἢ κάποιο μέλος τοῦ σώματός του.
 Ποιὸ ἄγριο θηρίο κατοικεῖ ἐκεῖ;
 Εἶναι φορές πὸ μὲς τῆ νύχτα
 κραυγὴ βαθεῖα ὀρθώνεται σὰν οἰμωγὴ
 καὶ μιὰ λάμψη ξαφνικὴ
 φωτίζει στὰ ριζὰ τοῦ ὄρους
 κομμάτια ἀπὸ σάρκες νεανικὲς
 παραδομένες στὴ λύσσα τῶν τετελεσμένων.

Ἔτσι, ἀμετάκλητα
 σὰν σμέρνες πὸ στριφογυροῦν
 ἀναζητώντας τὸ κομμένο τους κεφάλι.

Ἄθῆνα, Φλεβάρης '84

Ἐκεῖ ὅπου

ΕΚΕΙ ὅπου ἔσφιζε ἓνα δάσος
 βρίσκεται καρφωμένο ἓνα γήπεδο.
 Τὲς Κυριακὲς τὸ ἀπόγευμα,
 χιλιάδες χέρια ὑψωμένα,
 θυμίζου κλαδιὰ ἀπὸ δέντρα πὸ κόπηκαν
 σὲ ἄκρα ἀνθοφορία.

Ἄθῆνα, Μάρτης '81

Φορώντας μαῦρα γυαλιὰ

Θᾶναι νύχτα πάλι
 ὅταν ἐπιστρέψουμε στὴν ἴδια παραλία.
 Ὅχι κυνηγημένοι.
 Ἄπλᾶ, κουρασμένοι, ἀδιάφοροι καὶ —ἴσως—
 σκεπτικοί.
 Τὸ ἴδιο πλῆθος θὰ περνᾷ
 καὶ —φυσικά— τὰ ἴδια, πάντα ἑλληνικά,
 ἀλλὰ ὑπὸ ξένην σημαίαν, καράβια,

θὰ δένουν στὸ λιμάνι.
Θᾶναι, πάντα, ἡ ὥρα ἐννιά
ποῦ οἱ εὐγενικοὶ τουρίστες
κατεβαίνουν ὁμαδικὰ
στὸν Λευκὸ Πύργο.

.....
...and now Ladies and Gentlemen
the statue of Alexander the Great,
Bucephalus...

Ὅμως, ὄλο καὶ κάτι θᾶχει προστεθεῖ σ' αὐτὴ τὴν πόλη.
Πολυκατοικίες, βιοτεχνίες, τὸ κατὰ κεφαλὴν εἰσόδημα.
Μόνο τὰ φάρια καὶ τ' ἄλογα
δὲν θᾶναι ἐκεῖ.
Φορώντας μαῦρα γυαλιὰ
θᾶχουν διαφύγει σιωπηλά,
κατ' ἄτομο ἢ ζευγος,
παίρνοντας μαζί τους
σὲ σιδερένια μπαούλα καὶ κλουβιά
νεοκλασικὰ κτίσματα, παραδείσια πτηνά,
σαντούρια κι ἀγάλματα.

Θεσσαλονίκη, Ἰούνιος '82

Ταξίδι στὴ νύχτα

Τ'ὰ βραδινὰ ταξίδια στὴν Ἐλευσίνα
μ' ἀναστατώνουν.
Μαῦρα κύματα σπάζουν στὶς κερκίδες,
ἐνῶ τὰ γέρικα σκάφη
δεμένα περιμένουν
τὴν ἄδεια ταφῆς.
Ἔτσι, φυσικά, πηδώντας τὸ σκαλοπάτι,
ἢ προσγειώσή σου στὸ πεζούλι
μοιάζει μὲ πτώση ἀνεξήγητη
στὴν κοιλάδα τῆς Νύσσας.

Περσεφόνη μ' ἀκοῦς;

Κάθε ταξίδι περικλείνει και μιὰ σπουδή.
Κάθε στάση προσφέρεται σέ μιάν ἀπώλεια.

Ἄθινα, Μάρτης '83

Κανείς δὲν θὰ σέ ρωτήσει

ΚΥΜΜΑΤΙΖΕΙΣ μέσα μου.
Ἄναδεύεσαι και συσπᾶσαι
σάν σημαία καρφωμένη σέ φηλὸν ἰστό.
Σηκώνει ὁ ἀγέρας τὰ πανιὰ
κι ἀποκαλύπτει τὸν ἀνοιχτό σου κόλπο.

Φτιάξε τὴν μπλούζα σου λίγο·
κούμπωσε τὴ φούστα σου, ἂν θές.
Μόνο τὰ χεῖλη σου ἄφησε ἀνέπαφα.
Κανείς δὲν θὰ σέ ρωτήσει.
Θᾶχουν ὄλοι,
μυστικά ἐννοήσει,
τὸ κρυφὸ μῆνυμα
τῆς μικρῆς λαβωματιᾶς.

Ἄθινα, Ὀκτώβρης '82

Ἄπὸ μιὰ κλωστή

ΤΟ ΦΩΣ τοῦ ἡλίου πὸ ἀργὰ πέφτει.
Χιλιάδες γλάροι σχίζου τὸν οὐρανό.
Βόσπορος,
Τὸπ-Καπί,
Ἄγια Σοφιά
και Μπλέ Τζαμί.

Ἄνατολή-Δύση: μιὰ γέφυρα.
Ἄνατολή-Δύση: τὸ χάος.

Ἄλα σοφὰ κεντημένα
κρέμονται ἀπὸ μιὰ κλωστή.

Πόλη, Ἰούλιος '83

Μνημεῖα λόγχης

Καράβια κεντᾶνε τὸν Βόσπορο.
 Σκουτάρια φυλᾶν τὰ Στενά.
 Σπασμένο φηφιδωτὸ ἡ Πόλη
 κάτω ἀπόναν ἥλιο
 ποὺ δὲν ἀνήκει σέ κανένα.

Ἡ Πόλη...
 Ἡ Πόλη ἐάλω...
 Ἡ πόλη ποὺ ζεῖ.

Μνημεῖα λόγχης
 φαντᾶροι στὴ σειρὰ
 κρατοῦν ἀνάσες κι αὐτόματα.

Πόλη, Ἰούλιος '83

Μιά ζεστὴ ἐποχὴ ἢ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ

Ἐφτασα σχεδὸν μεσημέρι. Μὲ μάτια ποὺ στάζαν αἷμα παράμεινα μιὰ
 ζεστὴ ἐποχὴ αἰχμάλωτος στὸ περίπτερο.

Ἡ ἄσφαλτος ξεχώριζε, ἀλλ' ὁ σκονισμένος ἥλιος, εἶχε κρύψει ὅλα τὰ
 πλοῖα τῆς γραμμῆς.

Ἐδῶ ποὺ ἔφτασα, σκέφτηκα, τελειώνει ἡ θάλασσα. Στὴν ἀκτὴ σαπί-
 ζουν ἀκόμα τὰ πτώματα τῶν συντρόφων τῆς τελευταίας δεκαπενταε-
 τίας. Σ' αὐτὴ τὴν ἴδια παραλία δὲν ἤμουν, ἄραγε, ἐγὼ ποὺ τοὺς ἀπο-
 χαιρέτησα; Δὲν ἤμουν, ἄραγε, αὐτὸς ποὺ κουνούσε ἀκούραστα τὸ μα-
 ντήλι, ἀδιάλλακτα πεισμένος στὴν ἐνδοξὴ ἐπιστροφή; Καὶ δὲν ἔμεινα
 χρόνια ἀτέλειωτα νὰ καπνίζω, νὰ μετρῶ τίς ὥρες καὶ νὰ σηκώνομαι
 ὀρθὸς στὴν ἔλευση κάθε ἱστιοφόρου φωνάζοντας: «Πάνω στὴν ἱστορία
 μας θάρθουν νὰ κλάψουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ποὺ δὲν μποροῦν νὰ γεννη-
 θοῦν»;

Ποιὸς νὰ φανταζόταν τὸ μείγμα αὐτὸ ἀπὸ θαλασσινὸ νερὸ καὶ θεῖο,
 ἄσπρα κόκκαλα, φύκια ἀπὸ σκισμένα φουστάνια καὶ πουκάμισα, ἀνθρώ-
 πινα περιττώματα καὶ ὄνειρα θαλασσινῶν πουλιῶν...

.....

Πέρασε ή ώρα ή δέν πέρασε, τί χρόνος νάναι; Τò μεσημέρι είχεν απο-
 συρθεϊ. Δυò μαῦρα σύγνεφα αϊχμαλώτιζαν τò γαλάζιο. Ὁ Πύργος σκο-
 τείνιασε ἀπ' τή βροχή κι ὅ,τι δέν ἦταν κτισμένο χώθηκε μέσ τὰ βιβλία.
 Τώρα πού ὑπάρχει περισυλλογή δέν μᾶς βοηθάει ὁ καιρός. Πέτρινα κυ-
 παρίσια σταματοῦν τόν ἄνεμο κι αὐτή ή νύχτα πούρχεται ἴσως σημά-
 νει τò τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ.
 Τò καλοκαίρι, ἦτανε ή ἐποχή τοῦ θερίζειν' τὰ πράγματα ὁμως χάνουν
 τή διαφάνειά τους.

Καημένη Θεσσαλονίκη.

Θεσσαλονίκη, Ἰούνιος '83

ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Σκοτεινὸ πέρασμα

Στήν Δάφνη

ΟΙ ΠΙΟ μεγάλες ἀλήθειες παραμένουν
 μέσα μας ἐντοιχισμένες.
 Ἀσάλευτες σάν ἐπιγραφές.
 Σκαμμένα μάγουλα ἀπ' τόν ἄγριο
 καλπασμὸ τῶν δακρῶν.
 Πέφτει ή βροχή και ξεπλένει τήν ἀρμύρα·
 μὰ ἐσὺ ρίχνεσαι πάλι
 στὰ τυφλά σάν μοίρα.
 Ὁ χρόνος δέν περνάει τήν πόρτα
 πού ἐσὺ κρατᾶς σφαιλιστή
 κρύβοντας τὰ κλειδιά της.
 Κλείνω τὰ μάτια μου
 και σέ νιώθω νά κυλᾶς μέσα μου
 ὑγρὴ σάν αἷμα.

Σκοτεινὸ πέρασμα.

Ὁ πιὸ σπουδαῖος λόγος εἶναι αὐτὸς
 πού πρόκειται νά εἰπωθεῖ.

Ἡ πιὸ σπουδαία πράξη εἶναι αὐτὴ
ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ.

Κύθνος, Ἀπρίλιος 1992

Κρυστάλλινη γεύση

Ὁ ἔρωτας θὰ μᾶς κάνει κομμάτια

Ἰαν Κέρτις

Ἄλλαξε μόνον ὁ χῶρος τῆς μοναξιάς
ποὺ μᾶς εἶχε κυριεύσει.
Ἡ νύχτα παραδόθηκε χωρὶς ἀντίσταση.
Θρύφαλα σιωπῆς μὲ τὴν κρυστάλλινη γεύση
ἀπὸ ἓνα τάσι πνιγμένο στὶς στάχτες.
Ἀκαθόριστες φιγοῦρες καπνοῦ,
ἀναχώματα ἀπὸ σεντόνια
καὶ δεκάδες λέξεις, ἀκαταμάχητα σύνεργα πόθου
βαριὰ τραυματισμένα
νὰ τί ἔμεινε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο νὰ θνήκει
μαζὶ μὲ τὸ ἀπερχόμενο Σαββατόβραδο.

Ἀθήνα, Μάρτιος 1995

Δὲν ὑπάρχει λόγος

ΣΤΕΚΟΜΑΙ καὶ κοιτάζω τὰ σύννεφα.
Λευκά, ἀφράτα μαξιλάρια
ποὺ φράζουν
τὴν πόρτα τοῦ οὐρανοῦ.
Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὰ διώξεις·
δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη μαζὶ τους νὰ συγκρουστεῖς·
δὲν ἔχει νόημα ψυχρὰ νὰ πεῖς:
«μ' ἐνοχλεῖς πάρε, σὲ παρακαλῶ, τὸ μαξιλάρι σου».
Ἕνα ἀνεπαίσθητο φύσημα ἀρκεῖ
καὶ θὰ διαλυθοῦν αὐτομάτως.

Λαύριο, Μάρτιος 1998

Ἀνάμεσα σὲ μᾶς

Τὸ κῦμα ποὺ ἀγγίζει τὰ βράχια

είναι ένα χέρι
 πού κρατάει βελόνα για κέντημα.
 Το κύμα πού ξεσπάει στα βράχια
 είναι μαχαίρι
 πού κατακρεουργεί.
 Το φως είναι πουλί
 πού σκίζει τον ουρανό.
 Το φως είναι ένα πουλί
 πού μεσολαβεί ανάμεσα σε μās και τον θάνατο.

Ἀθήνα, Σεπτέμβριος 1991

Ἀπροσδόκητη βροχή

ΛΑΜΠΟΥΝΕ στάλες άρμυρές
 στο στήθος σου
 άνακουφισμένες οι ρόγες ξεδιψούν
 άπό την άπροσδόκητη άυτή
 βροχή δακρύων.

Τήνος, Αύγουστος 1997

Σκονισμένα φτερά

ΑΣΥΓΚΡΑΤΗΤΑ κύματα τά μαλλιά σου
 μοιάζουν με λευκές κουρτίνες
 πού κρύβουν τά όνειρα.

Κουρασμένοι άγγελoi
 έναποθέτουν σε άγκιστρα
 τά σκονισμένα τους φτερά.

Ἀθεράπευτα έρωτευμένοι
 σε φωνάζουν να ᾿ρθεις
 μεγαλώνοντας την μοναξιά τους.

Ἀθήνα, Ἰανουάριος 1998

Θάλασσα άπό μνήμες

ΕΚΕΙ μέσα μας βαθιά
 ύπάρχει μιá ξεχασμένη πολιτεία.

Μιά θάλασσα ἀπὸ μνηῆμες
ποὺ κοιτάζει τὸ πρόσωπό της στὸν οὐρανό.
Ταξίδεψα στὸ βουητὸ τοῦ χειμάρρου
καὶ ὁδοιπόρησα στὴν ἄκρη τῆς λίμνης
ἀναζητώντας στὰ φύλλα τῶν δέντρων
τὸ πρόσωπο καὶ τὴ φωνή σου
ποὺ χάνονταν στὸ βυθὸ μαζί μ' ἐκεῖνα.

Τεντώνω τὸ ἀφτί μου
καὶ δὲν ἀκούω παρὰ τὴ σιωπή σου.

Ἀθήνα, Ὀκτώβριος 1987

Ἀνεύρετα μυστικά

ΡΗΜΑΞΑΝΕ οἱ ὥρες ξαφνικά·
οἱ μέρες πανικόβλητες χάσανε τὴν σειρά τους.
Ἀνεύρετα κρύβονται τὰ μυστικά
στὶς ἄδειες κόχες τῶν ἀγαλμάτων
καὶ κανένας, πιά, δὲν γνωρίζει
τὸ τυφλὸ πρόσωπο τοῦ μέλλοντος.

Ὁ χρόνος ποὺ διανύσαμε βυθίστηκε
στὴν σκιά μας.

Δήλος, Αὐγούστος 1997

Σωστοὶ ἐκτιμητὲς

ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ παραμένουν πάντοτε σοφοί.
Κι ἄς τοὺς ἀλλάζουν τὸ χρῶμα.
Κι ἄς τοὺς πληγώνουν ἀναίτια
μπήγοντας σουβλερὰ καρφιά
στὸ στῆθος τους· ἐνίοτε κοντὰ στὴν καρδιά τους.
Γνωρίζουν καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα
τὴν ἀξία τῆς σιωπῆς.
Γι' αὐτὸ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ προδότης ἀνάμεσά τους.
Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν γνώρισα κανένα

Στὸν Βαγγέλη Χρόνη

νά μπορεί νά τούς καταλογίσει
τό παραμικρό.

΄Ασμήνι, Αύγουστος 1996

΄Ατέλειωτα πολλαπλός

Η ΝΥΧΤΑ είναι μιὰ αίνιγματική άμαξα
άνεκπλήρωτων όνειρων.
Οί άνθρωποι φοβούνται τό φώς
καί στριμώχνονται στό σκοτάδι
ύπομονετικά περιμένοντας νά πάρουν
ένα είσιτήριο χωρίς έπιστροφή.
“Όλα αύτά φαντάζουν φυσικά ή και είναι.
΄Ο κόσμος είναι άτελείωτα πολλαπλός
καί ή νύχτα παραμένει πάντοτε άπρόβλεπτη.

΄Ασμήνι, Αύγουστος 1996

΄Ο δικός σου πόλεμος

ΠΩΣ ΤΕΛΙΚΑ ξεθωριάζουν τά πράγματα;
Πώς άποφιλώνονται οί άγροί;
Κανένας στρατηλάτης
δέν νίκησε τόν έαυτό του.

Γρανικός, ΄Ισός, Γαυγάμηλα.

Μπορεί τό άποτέλεσμα τόσων νικῶν
νά είναι μιὰ ήττα;

Λευκάδα - Παρνασσός, Αύγουστος 1998

*Άλλα γνώριζε

ΑΚΙΝΗΤΟΣ στάσου τήν ώρα πού φεύγει
τό τελευταίο βαγόνι.
Τήν ώρα τής έσχατης κίνησης τῶν βλεφάρων,
όταν ή σκιά έχει όριστικά σβήσει.
Δέν έχει νόημα κανένα
νά ούρλιάξεις μέσ στη νύχτα.
Μεΐνε λύκος πού άγναντεύει τόν ούρανό,

ἀλλὰ γνώριζε ὅτι
τ' ἀστέρια δὲν ἀπονέμουν δικαιοσύνη.

Πήδασος, Ἀπρίλιος 1987

Οὐδέποτε ἀποκλειστικά

Ἡ ΠΟΙΗΣΗ δὲν εἶναι ἓνα πλούσιο τραπέζι
γεμᾶτο ἐξαισία ἐδέσματα
δὲν εἶναι ἓνα γοργοτάξιδο καράβι
προορισμένο νὰ διασχίσει πλησίτιο
θάλασσες καὶ ὠκεανούς·
δὲν εἶναι —κάν— τὰ ὑψηλὰ τείχη
ποὺ ἔδωσαν ζωὴν αἰώνων
σὲ πόλεις μὲ λαμπροὺς πολιτισμούς.

Ἡ ποίηση εἶναι ἀπλή
σὰν τὸν σπουργίτι ποὺ ἔρχεται στὸ τζάμι μας·
ἐπισκέπτεται ἀρκετούς,
ὅμως συμβόλαια διαρκείας ὑπογράφει μόνο κατ' ἐξαιρέσειν
καὶ οὐδέποτε ἀποκλειστικά.

Ἀθήνα, Ἰανουάριος 1997

Οἱ προσδοχίες ποὺ λευτέρωσες σὲ περιμένουν

Μνήμη Θεόφιλου Γεωργιάδη

Τὴν ὥρα ποὺ τὸ κῦμα χτυπᾷ τὸν βράχο,
κανένας δὲν φαντάζεται τὴν σιωπηρὴ του λύσσα.
Ἀκυβέρνητοι κορμοὶ δέντρων οἱ ὑποσχέσεις
κυλοῦν στὸν χεῖμαρρο τῆς ἀναμονῆς.
"Ὅλα ὅσα ἢ λάσπη παρέσυρε,
ὅλα ὅσα τὰ λάθη βοήθησαν νὰ χαθοῦν
δὲν ἐπιστρέφουν.

Δὲν μπορεῖς νὰ ἐξαντλήσεις τὴν βροχή.
Δὲν μπορεῖς νὰ ἐξαντλήσεις τὴν ὄργη.

Οἱ προσδοχίες ποὺ λευτέρωσες
σὲ περιμένουν στὴν θάλασσα τῶν ἐνδεχομένων.

Λευκωσία, Ἰούλιος 1994